

2015/16

ODMEVI – šolsko literarno glasilo

Urban Šegatin, 1. b

NA KRILIH DOMIŠLIJE

S Petrom sva postala prijateljja

Prijateljstvo. Kaj je to? To je pojem, toliko sem se že naučil v šoli. A kaj označuje ta pojem? Označuje vez med dvema ali več osebami, ki je podobna družinski, a prostovoljna. In tako sem jaz sklenil prijateljstvo v osmem razredu osnovne šole. Že spet nov dan. In kakor skoraj vsak dan spet šola. Cikel, ki se ponavlja že skoraj osem let in samo malo manjka, da se ga bom naveličal. Vstajam zelo zgodaj zjutraj in se oblečem, v kuhinji vzamem kos kruha in jabolko, pozdravim mater, potem se odpravim na pot. V svojih ponošenih čevljih hodim deset minut, da pridem do šole. Pozdravim Šuštarjevega Jureta in nekaj drugih sošolcev, ki se pripravljajo na pouk. Ne maram pouka. Večino časa, tako kot danes, strmim skozi okno ali pa opazujem skupinico sošolcev, ki si za učiteljevim hrbtom pošiljajo listke s sporočili. To je skupina premožnejših otrok. Zaradi več denarja mislijo, da so več od ostalih. Z izjemo enega. Petra. Že ko ga pogledaš, opaziš, da ne spada k ostalim. Njegova oblačila niso nova in čista, a se vseeno družijo s to skupino. Je najboljši prijatelj z Milčetom, najpremožnejšim otrokom v vasi. Peter ni enak ostalim. Radi zbadajo in nadlegujejo mlajše, in čeprav se Peter zraven smeje in zabava, nikoli nikogar ne žali. Prejšnji teden, ko so okrutneži potisnili Šuštarjevega Jureta po tleh in so se mu listi iz torbe raztresli po najbolj blatnem delu bližnjice, ki vodi čez travnik, se je Peter izgovoril, da je pozabil malico v razredu pod klopjo, in je šel nazaj ter se skrivaj približal Juretu in se mu pridružil pri pobiranju listov, da si je še sam umazal svoje zakrpane hlače. In tudi jabolka, ki mu ga je Jure ponudil v zahvalo, ni sprejel. Nenadoma me je nekaj predramilo iz razmišljanja. Zašumelo je, ko je listek s sporočili padel na tla. Učitelj se je obrnil in se zastrmel v prvo klop. Smola je hotela, da smo imeli ravno najbolj zoprnega učitelja, gospoda Goloba, ki smo ga za njegovim hrbtom vsi klicali petelinček. Z očmi je prebadal mene in sosede ter vprašal po avtorju sporočila. Vsi iz prve vrste, razen Petra, so v en glas zatrdili, da niso bili oni. Petelinček je vprašal, ali je listek napisal Peter. Vsi so bili tihi. Nato sem jaz povzdignil glas in rekel, da sem ga napisal jaz. Vsi iz prve vrste so me osuplo pogledali. Učitelj se je približal s šibo v roki in mi velel, naj iztegnem dlani.

Ajla Suvić, 7. a

Vsi veste, kaj sledi. Peter se mi pozneje ni nehal zahvaljevati. Naslednji dan mi je v šolo prinesel jabolko, čeprav je bilo njegov zajtrk. Tako sva postala prijateljja.

Žan Starič, 9. a

S Petrom sva postala prijatelja

Ime mi je Armando in prihajam iz Italije, kar sploh ni pomembno. Preidimo k bistvu. Odločil sem se napisati zgodbo o kmečkem fantu z Vrhnike, ki je postal eden najvplivnejših ljudi v Italiji. Vse se je začelo neko sončno nedeljo na Vrhniki. Z družino smo bili povabljeni na praznično kosilo. Ne spomnim se zaradi česa, vendar smo bili na dobri in obilni pojedini. Vse je potekalo mirno, do trenutka, ko so moje oči opazile zmedenega, prestrašenega fanta. Postal mi je zanimiv zaradi njegovega izgleda, ne mislim njegovih oblačil, ki so bila grozna, ampak bil mi je podoben, imel je močne temne lase in bil je visoke postave. Zanimivo postane, ko ga je opazil moj oče, nekoč velik prevarant, na kar seveda nisem ponosen. Vedno je govoril, da se v življenju moraš znajti. Ena njegovih zadnjih laži je bila, da ima nekje v svetu izgubljenega sina. »Prijatelji« mu tega niso verjeli, in so z njim stavili velike vsote denarja. Moj oče seveda ni imel sina in tudi denarja ne, zato mu je vaški fant ponujal rešitev. Dobil sem nalogo, naj ga prepričam, da pojde z nami. Že tedaj sem znal dobro obračati besede, eden od razlogov, zakaj sem postal pisatelj. Seveda nisem imel druge izbire, kot da ustrežem očetu. »Na roko« mi je prišel pripetljaj, ko je lastnikov sin v fanta poniževalno zalučal krof. Sedaj se je počutil osramočenega, zato je zapustil hišo. Pohitel sem za njim. Začel sem ga tolažiti in zapletla sva se v iskren pogovor, ko mi je priznal, da ne mara svoje domovine. Izkoristil sem priložnost in ga povabil z mano v Italijo. Nekaj se je obotavljal, vedel sem, da bo pristal, vendar bi trajalo še nekaj časa, zato sem mu dal svojo zlato uro v znak prijateljstva in brez besed odšel. Pojedina je bila končana, poslovili smo se od gostiteljev in se odpravili na pot. Na cesti nas je čakal moj novi prijatelj Peter s kovčkom v roki. Začel se je vzpon Petrove kariere. Oče je pobral denar od stav in ga vložil v najino šolanje. Petra sem naučil vseh veščin in bontona, najbolj pa mu je pomagala njegova bistrost, da je postal pravi gospod in eden vodilnih mož v Italiji.

Zgodbo sem vam povedal zato, ker ni pomembno, kdo si in kaj si, z dovolj truda in malo sreče lahko postaneš kar koli. Življenje je lepo, samo izkoristiti ga je treba.

Ruben Naj Loredan, 9. b

Ervin Isaković, 7. b

Rozamundina izpoved

Pred mnogimi leti, ko je turjaški grad še stal in smo v njem živeli mi, je stal sredi njega tudi star hrast. In pri tem hrastu se je takrat zbirala gospoda in pripravljala gostijo, saj je oče spet gostil moje snubce. Ti so menili, da sem najlepša, ponos dežele in roža deklic, toda dosti jih je odšlo s strtim srcem. Jasno, saj se ne morem poročiti z vsakim. Tistega dne jih je prišlo kar deset! Trije so prišli iz Italije, trije iz Avstrije in trije iz Štajerske in Kranjske. Na koncu pa še Ostrovrhar. Ta se res zna bojevati. V

vsakem boju zmaga. In ta mi je bil najbolj všeč. Ko me je prišel pozdravit, sem ga kar jaz zaprosila. Ne naravnost, ampak po ovinkih, naj zaprosi očeta in družino za mojo roko. In oče je privolil. Kdo pa ne bi hotel imeti takega gospoda v družini. Priredil mu je veliko gostijo in sklenila sta, da bo poroka čez tri tedne. In tako smo čez tri tedne praznovali. Kot se spodobi, je bil tam tudi pevec. Seveda vsaka mama rada sliši, da kdo pohvali njeno hčerko, in to je moja mama omenila pevcu. Ta pa je začel peti o neki Bosanki, ki naj bi bila lepša od mene. To me je seveda ujezilo in pogledala sem Ostrovrharja. Rekla sem mu, da če so Bosanke res lepše od mene, naj vzame vojsko in gre eno iskat, da se prepričam o tem. In da se prej ne poročim z njim. Ostrovrhar je torej zbral hlapce in se odpravil proti Bosni. Tam je premagal vse Turke in rešil iz suženjstva rojake, na koncu pa vzel s sabo bašetovo sestro, za katero je ugotovil, da je res lepša od mene. In namesto da bi jo pripeljal na naš grad, jo je odpeljal na svoj grad in se z njo poročil.

Zaman sem ga čakala dolgo časa. Potem pa sem šla v samostan. Kaj pa naj bi storila drugega. Saj mi nihče ni bil všeč tako kot Ostrovrhar. In tam sem postala čast ljubljanskih nun.

Mateja Burnik, 8. a

Krpanova pot domov

Ko sem končno premagal Brdavsca ter od cesarja dobil denar in potrdilo, da smem javno tovoriti sol, sem zajahal Kobilico ter se odpravil na Vrh pri Sveti Trojici, v mojo rodno vas. Nisem pa vedel, da bo moja pot tako razburljiva. Vse se je začelo na večer, ko sem zaspal na robu gozda. Zbudil me je hrup stopal, ki so se oddaljevali od mene. Nakar sem ugotovil, da je moja Kobilica izginila. Naslednje jutro sem se jo odločil poiskati. Prišel sem v bližnje mesto in spraševal, ali jo je kdo videl. Tudi v krčmi sem vprašal po njej. In takrat se mi je nasmehnila sreča. Kobilico so videli, ko jo je nek moški vodil po mestu naprej v bližnji gozd. Takoj sem vedel, da je bila Kobilica ukradena. Stekel sem iz krčme in tekel skozi vse mesto, dokler nisem prišel do roba velikega gozda, večjega od mesta, v katerem sem bil. Ni mi preostalo drugega, kot da sem šel v gozd. Ko se je že mračilo, sem pred seboj ugledal hišo. Ko sem prišel do nje, sem pred njo zagledal Kobilico. Zvezal sem ji usta, da ne bi vzbudila razbojniku suma, da se zunaj nekaj dogaja. Nato sem vdrl v hišo in tam naletel na kar ducat razbojnikov, ki so vsi hkrati planili name. K sreči sem imel s seboj lipov kij, ki sem ga izdelal na Dunaju. Z njim sem premlatil razbojnike.

Ko so vsi omagali, sem spet zajahal Kobilico ter se z njo odpravil naprej. Po sedmih dneh in sedmih nočeh sem končno prispel v mojo vas, kjer so me pričakali vsi vaščani s slastno pojedino. Veselo je bilo kar nekaj dni.

Tinč Arifovič, 7. a

Na obisku pri kralju Matjažu

Z družino smo se odpravili na Koroško. Želeli smo se povzpeti na Peco. Ko pa smo se spuščali z nje, sem pred seboj zagledala votlino. Ker sem bila zelo radovedna, sem stopila vanjo.

Zagledala sem moškega, ki je ležal za mizo, na tleh pa je ležalo še več mož v nekakšnih oklepih. Izgledalo je, da spiyo. Zdelo se mi je čudno, ker je imel moški, ki je ležal za mizo, krono in zelo dolgo brado. Ugotovila sem, da je to kralj Matjaž iz zgodbe, ki smo jo brali v šoli. Naenkrat se je jama zatresla in prebudila vse speče može! Bili so presenečeni, jaz pa še bolj. Vprašali so me, kaj se dogaja. Povedala sem jim zgodbo o njem in kako sem jih našla. Odločila sem se, da jih bom vzela s seboj v Ljubljano. Mami sem prosila, ali grem lahko domov z avtobusom. Najprej ni bila za to, po prepričevanju pa je le privolila. Kralj Matjaž se je zelo čudno vedel. Vsem je pravil, da se mu morajo priklanjati, saj so njegovi podložniki. Pojasnila sem mu, da zdaj ni več kralj, da je enakopraven z vsemi ostalimi ljudmi. Ko smo prispeli domov, sem jih takoj peljala k frizerju, saj so imeli zelo dolge brade in lase. Ko je bil na vrsti Matjaž, pa ga ni bilo nikjer. Mojega bratca Vita sem prosila, da mi ga pomaga najti. Čez pol ure sva ga zagledala,

kako je občudoval sušilec za lase. Ko so bili vsi lepo urejeni, sva jih z Vitom pretihotapila domov in najinemu očku ukradla oblačila, da so se vsi lahko preoblekli. Morala sva jih tudi naučiti sodobne olike, saj so jedli z rokami in se zelo grdo obnašali. To je bila kar težka naloga, pojavila pa se je še težava. Vojaki so začeli izginjati. Kmalu je ostal le še Matjaž in pet vojakov. Zelo me je zaskrbelo. Z Vitom sva morala razmišljati hitro, saj jih kmalu ne bo več. Vito se je spomnil, da mogoče izginjajo zato, ker to nista njihova prava identiteta in pravi dom. Zato sva jih odpeljala nazaj na Koroško v votlino pod Peco. Delovalo je! Vojaki so se začeli spet prikazovati. Z Vitom sva se poslovila in odšla domov.

Pogrešala bom svoje srednjeveške prijatelje. Vendar je bolje, da ostanejo tam, kamor spadajo. Z Vitom pa sva bila v velikih težavah, ker sva se izmuznila od doma in ukradla očkove obleke.

Ronja Hvala, 7. a

Belmin Mržljak, 7. b

Odgovor angleške kraljice

Buckinghamska palača, 2. april 2016

Spoštovani Joan Ferrer / John Smith!

Davi sem prejela Vaše pismo, ki me je, blago rečeno, navdušilo. V Vas sem namreč prepoznala neverjetnega občudovalca Grete Garbo, ki jo občudujem tudi jaz. Ko boste zapor zapustili, se osebno zglasite v moji palači in me boste seznanili s podrobnostmi Vašega srečanja z njo. A o tem več kasneje.

Navdušila me je namreč tudi Vaša strast do igranja šaha, ki pa me rahlo bega. Res ne razumem Vašega navdušenja nad to vsakdanjo, predvidljivo igro. Ne predstavljam si, kako da se v več kot tisočih letih niste naveličali šaha, te igre, polne pravil in ponavljajočih se potez, v Vašem praznem in predvidljivem vsakdanjiku. Da pa ne boste trdili, da sem pusta in plitka oseba, ki zna govoriti samo o vsakdanjih rečeh, kot so filmi, igralci in igre, se bom posvetila Vašemu pismu. Najprej bi rada pohvalila Vaše kovaške sposobnosti in vzdržljivost, saj ste sedem let garali in doživeli ogromen uspeh, ko Vam je sam hudič ponudil kupčijo. Posebej bi rada poudarila Vašo modrost, saj ste pri rosnih triindvajsetih letih zelo inteligentno poskušali zaobiti luknje v Vaših željah, ki bi jih hudič uspel izkoristiti v svoj prid. Obenem bi Vam rada izrekla sožalje ob kruti smrti Vašega očeta. Kot ste že sami ugotovili, so se želje sprva zdele premišljeno izbrane, vendar imajo kar precej nepredvidenih strani. Vendar moram priznati, da sta imeli nesmrtnost in obilica denarja tudi dobre plati, saj sta Vas napotili na potovanja po svetu, odkrivanja novih dežel in naproti znanju. Posebej me je prevzelo Vaše navdušenje nad slavnimi deli, različnimi umetnostnimi slogi in obdobji. Zelo ste zaslužni za poznavanje starih umetniških del in v pogovoru z Vami bi se razkrila še marsikatera zgodovinska skrivnost. Obenem globoko obžalujem, da ste zaradi sprememb svetovnega gospodarstva in valut prišli v tako nezavidljiv položaj. Hkrati pa mi je žal za žalost in trpljenje, ki Vam ga je povzročila nesmrtnost, saj doživljanje staranja in smrti prijateljev gotovo ni prijetno. Vendar sama mislim, da Vaš poskus vzeti si življenje, ni na mestu in ga ne odobravam, ampak Vam priporočam obisk pri psihologu in zdravljenje zaradi depresije.

Kar pa se tiče Vašega bivanja v zaporu, imam za Vas predlog. Iz zapora Vas lahko izpustim, v zameno pa mi boste izročili Vašo čudežno malho. Obenem boste napisali knjigo o Vašem življenju in dobiček podarili kakšni organizaciji, ki se vam zdi pomembna, kot bi v Vašem primeru lahko bili razni umetniški in šahovski klubi. Zaposlila Vas bom v dvorni zakladnici, poskušala pa bom najti tudi Vaš dragoceni meč. V zameno boste s svojim tisočletnim znanjem izvrstno vodili mojo zakladnico in mojo palačo okrasili z umetniškimi deli, ki ste jih in jih še boste zbrali po svetu. V prostem času boste izpopolnili mojo igro šaha in se poglobili v mojo zbirko filmskih del Grete Garbo.

Kmalu se zglasite v Buckinghamski palači,

Z Edijem sva odprla frizerski salon za piratske morske deklice

Nekega dne sem šel na obisk k mojemu prijatelju Ediju Dikensu. Ko sem prišel k njemu, sem ga našel, kako je ves poklapan sedel na klopci pred hišo. Prisedel sem ter ga vprašal, kaj ga teži. Povedal mi je, da njegova družina nimadenarja za preživetje. Jaz nisem imel idej, kako bi to rešila, pa se je domislil Edi: »Kaj, ko bi odprla frizerski salon?« Jaz pa sem vzkliknil: »In kaj, ko to ne bi bil navaden frizerski salon, temveč frizerski salon za morske deklice?« »Frizerski salon za piratske morske deklice!« je pristavil Edi. Oba sva bila navdušena, šla sva do njegove mame in ji povedala za najino idejo. Seveda je bila za to. (Druge izbire pač ni imela.) Rabila pa sva začetni kapital. In mami ni preostalo drugega, kot da nama izroči zadnje prihranke, da lahko odpreva salon. Za tem sva se s kočijo Edijevih staršev odpeljala na obalo, ker sva se odločila, da tam odpreva salon. (Ker bo salon blizu morja, bova imela več strank, saj morske deklice živijo v morju.) Ko sva prispela, sva že imela srečo, saj je nekdo prodajal salon z vso potrebno opremo. Zato nisva odlašala, takoj sva kupila salon. Zanj sva sicer odštela vse prihranke, ampak se je izplačalo. Zdaj sva morala samo še čakati na stranke. Edi se je postavil v izložbo, izvlekel daljnogled ter oprezal za strankami. Že po nekaj minutah je opazil piratsko ladjo, na kateri so bile same morske deklice. Zagotovo so opazile najin salon, saj je bil na strehi velikanski napis, ki se je videl že od daleč. In prav sva imela. Že po nekaj minutah je v salonu mrgolelo piratskih morskih deklic. Šlo nama je gladko, in ko sva zvečer zaprla, je Edi začel preštovati najin zaslužek. In čez deset minut je slavnostno oznanil: »Zaslužila sva toliko denarja, da lahko mojo družino preživljava nadaljnji mesec!« Oba sva se veselila ter sklenila dvoje: da bova v salonu delala še nekaj dni, da Edijevi družini ne bo takoj zmanjkalo denarja, ter da bova zasluženi denar naslednji dan poslala Edijevim staršem. Nato sva šla spat. Ko pa sem šel ponoči na stranišče, sem zaslišal čuden hrup. Zbudil sem Edija in skupaj sva odšla v salon, ki je bil v spodnjem nadstropju, in tam zagledala roparja, ki je tisti hip zbežal skozi vrata z najinim denarjem v roki. Stekla sva za njim in mu sledila. Ropar je bil precej obilen in posledično tudi precej počasen. Zato sva ga hitro dohitevala, ko pa se je hotel izmuzniti v stransko ulico in je zavil vanjo, ni predvidel, da je tako ozka, da se mu ne bo uspelo zriniti skozi njo. Zato sva ga dohitela in poklicala policijo, ki je prišla zelo hitro. In ko so ga kar štirje policisti vlekli iz uličice, so ugotovili, da je to eden najbolj iskanih zločincev v deželi. Ker sva ga ujela, so nama na policiji izročili visoko denarno nagrado, ki je zadoščala za dolgoletno preživetje Edijeve družine. Dobila sva tudi denar, ki sva ga zaslužila v frizerskem salonu. Ker pa je bilo že jutro, sva sklenila prodati salon in se vrniti domov. Salon sva prodala nekemu staremu čudaku, ki se je zelo veselil, da se bo po petdesetih letih končno lahko postrigel.

Nato sva se usedla v kočijo, ki naju je odpeljala domov. Ko sva prispela, naju je bila Edijeva družina zelo vesela, še bolj pa je bila vesela, ko je izvedela, da je preskrbljena za vse življenje. Poslovil sem se od Edija in tudi jaz odšel domov.

Tinč Arifović, 7. A

Danaj Bergant, 4. a

Z Edijem sva odprla frizerski salon za piratske morske deklice

Nekega sončnega poletnega dne sem se odločila, da grem na sprehod. Hodila sem po pločniku in se ustavila na križišču. Čakala sem, da se na semaforju prižge zelena luč. Na drugi strani ceste je stala tričlanska družina. Bila sta oba starša ter njun otrok. Zdeli so se mi znani, vendar nisem mogla ugotoviti od kod jih poznam. Semafor je preklopil na zeleno in odpravila sem se na drugo stran ceste. Ker sem medtem dobila telefonski klic, sem pogledala proti ekranu. Zaradi sonca nisem videla skoraj nič. Javila sem se na telefon, v tistem trenutku pa se je nekdo zaletel vame in padla sem na tla. Nad sabo sem zagledala otrokadružine z nasprotni strani ceste. Čez nekaj minut mi je postajalo vse bolj jasno. Ta otrok je bil Edi Dickens. Tako sva se spoznala.

Z Edijem sva postajala vse boljša in boljša prijatelja. Nekega dne sva dobila idejo, da bi lahko odprla svoj frizerski salon za piratske morske deklice. Obema bi denar prišel prav, zato sva se začela pripravljati. Ker sva poznala nekoga, ki nama je lahko oddal poslovni prostor, sva ga za to tudi prosila. Edi je bil odličen frizer, jaz pa odlična pomočnica. Iskanje, prinašanje predmetov ter pomoč drugim, mi je šlo zelo dobro od rok. Pripravila sva tudi vse pripomočke, kot so glavnik za piratske morske deklice z dolgimi lasmi, ki je izgledal kot morska zvezda z zobci, hobotniški sušilec za lase, ki je deloval tako, da si ga postavil na glavo morske deklice. Počakati je bilo treba nekaj minut, da je hobotnica ovila lovke okoli las, nato je trajalo še deset minut, in ko si hobotnico končno odtrgal z las, so bili lasje razpršeni vse na okrog, vendar suhi. Potem je bilo treba počesati z zvezdastim glavnikom in problem je bil rešen.

Čez dva tedna je bil salon odprt. Bil je zelo lepo urejen. Na vratih je bil napis NAJBOLJŠI FRIZERSKI SALON ZA PIRATSKE MORSKE DEKLICE. V salonu so bile stene svetlo modre barve, okrašene z morskimi okraski. Na stenah so bila štiri velika ogledala z obrobo iz školjk. Pod ogledali je bila dolga široka bela miza, na kateri smo shranjevali pripomočke. Stoli so bili sive barve, s funkcijo dvigovanja in premikanja sedežev za piratske morske deklice vseh velikosti; tiste z dolgimi repi, za visoke morske deklice in za tiste najmanjše. Salon je imel veliko strank, ki so prihajale vsak dan.

Nekega ponedeljka je v salon prišla morska deklica, ki je imela dolge rdeče lase in je bila zelo visoka. Namesto ene roke je imela kljuko, prav tako kot pirati. Vendar je bila bolna. Imela je pomečkane robove in zaudarjala je kot stari termofor. Imela je tako hudo bolezen kot Edijevi starši pred dvema letoma. Ker strank nisva smela zavračati, sva morala sprejeti tudi njo. Ponudila sva ji stol in si zamašila nos, saj je močno zaudarjala. Želela je, da ji opereva lase in ji narediva morsko figo. Morska figa je bila frizura prav za morske deklice. Lasje so bili speti v figo, ki je bila podobna roži. Izgledala je čudovito in je bila najbolj znana pričeska za piratske morske deklice. Edi je morski deklici opral lase. Jaz sem mu pri tem pomagala. Dodajala sem mu ribji šampon, balzam iz alg in zobke morskega psa, ki so služili kot sponke za lase. Ko sva ji lase oprala, so spremenili barvo, kar je bilo zelo nenavadno, vendar tudi žalostno, saj se je to

zgodilo zaradi bolezni. Nato sva uporabila hobotniški sušilec las in krtačo. Zdaj je morska deklica izgledala odlično.

Vendar sva se z Edijem nalezla njene bolezni. Tudi najina koža je postala gubasta in najina obraza sta porumenela. Nisva se počutila dobro, še naprej pa sva trdo delala, čeprav sva morala nositi masko in imeti v ustih kocko ledu. Prihajalo je vse več strank. Kupila sva tudi maske za enkratno uporabo, da najin posel ne bi propadel. Eden izmed obiskov je bil usoden.

Prišla je morska deklica s svojim malim piratom. Bil je skoraj brez zob, saj so mu mlečni piratski zobki izpadli. Medtem ko je njegova mama sedela na stolu za friziranje, se je igral z enim od vžigalnikov, ki sva ga z Edijem uporabljala za ustvarjanje posebne pričeske, ko so konice las obarvane črno. Namesto barve za lase sva zdaj uporabljala vžigalnik. Z njim sva sežgala lasne konice. Malemu piratu je vžigalnik padel iz rok na tla, namazana z oljem, da nama je bilo lažje drseti po tleh po pripomočke. Zanetil je požar, ki je uničil frizerski salon. Morska deklica in njen pirat sta takoj pobegnili ven, midva z Edijem pa sva reševala najin denar, ki je bil spravljen v sefu. Sef sva vzela iz mize in brž odhitela iz salona. Ko sva bila zunaj, sva opazila, da je najina bolezen izginila. Bil je čudovit občutek.

Res je, da je najin posel propadel in da sva zažgala salon, vendar sva to z najinim zaslužkom poplačala. Ker sva imela zelo veliko denarja, sva tako in tako morala dati petino denarja lastniku, ki nama je oddal salon. Ediju in družini sva kupila novo hišo, saj je bila njihova požgana in so prebivali v Groznem koncu. Sebi pa sem kupila hišico, ki je bila samo nekaj metrov oddaljena od Edijeve. Tako sva se lahko vsak konec tedna, ko smo z družino prišli tja, videvala. Oba sva bila zadovoljna.

Eldina Murtić, 7. a

Jaka Gaber, 5. b

Radirkin fantastični podvig

Radirka je počivala na svojem običajnem mestu v puščici. Obetal se je še en dan brez presenečenj. A kar naenkrat je puščica, ki je očitno imela seneni nahod, kihnila. Radirka je poletela preko razreda in pristala v žlebu za krede pod tablo.

Ko se je zavedla od padca, je začela razmišljati, kako priti nazaj v puščico. A ker je poznala le ta razred, je mislila, da mora prehoditi ves svet. Naredila je načrt. A ker je radirka majhna, so tudi njeni možgani majhni, zato ni znala natančno izračunati: »Povzpela se bom ob tabli po vrvi za projekcije, se zazibala in priletela bom naravnost na mizo svoje gospodarice,« in si mislila, »dovolj časa imam, lahko še malo zadremam.« In je zaspala. Ko se je zbudila, je bila že noč. Prestrašila se je, da jo bo gospodarica zamenjala, zato je bila še bolj prepričana, da se mora vrniti. Začela je plezati in po nesreči zbudila tablo. Ta se je razjezila. Radirka je še bolj hitela in se začela gugati. A se je po nesreči spustila in priletela je pod mizo nekega fanta v prvi vrsti. Odločila se je, da je varneje potovati pod mizami. Pod četrto mizo je srečala polomljen geotrikotnik. Ta je začel prav grozljivo javkati. Pohitela je pod naslednjo mizo, kjer je ležalo speče staro jabolko. V spanju je govorilo: »Pojej me ... Pojej me ... Pojej me!« Zbudilo se je tako nenadno, da je radirko vrglo pod naslednjo mizo. Ko je že videla cilj, je stopila na rep bombici in zbudil se je trop pesombic (tako pravijo psu v obliki bombice). Zbežala je pred njimi in srečno prišla na cilj. Zakričala je: »Jeeeeej! Zdaj pa spat ...«

Tako se je končal fantastični podvig lene radirke.

Nika Lobe, 5. A

Radirkin fantastični podvig

Miji mama prinese novo radirko. Ta je vijolično-bele barve. Takoj naslednji dan jo odnese v šolo. A zdi se ji preveč lepa, da bi jo uporabila. Tako radirki postane dolgčas. Poskuša si pridobiti prijatelje, zato ogovori matematični zvezek. Ta ni maral govoriti z novinci in je radirko porinil z mize. Mija je radirko potem sicer pobrala, a kaj, ko je trajalo toliko časa. Radirka pa se je na mizi še vedno dolgočasila. Malo zaradi dolgčasa in malo zaradi tega, ker je bila besna na matematični zvezek, je potem začela kovati maščevanje. Vedela je, da mora za pozornost narediti nekaj velikega. Kaj velikega, naravnost fantastičnega! Tako je tudi bilo. Med odmorom so vsi spali in tako je šla radirka najprej k Mijini beležki, da bi si spremenila ime. Priznajte, Radirka 007 se sliši veliko bolje. Naslednja postaja: Črna voščenska. Ta je Radirko 007 pobarvala v črno, bolj agentsko barvo. Še Mijina temna očala pa gremo v akcijo. In res! Radirka 007 je zradirala matematični zvezek. A edini problem je bil, da je bila zdaj čisto majhna. Mija jo je tako hitro porabila. Je pa res, da se o njenem velikem ..., kaj velikem, o fantastičnem podvigu še vedno govori naokoli, pa čeprav so od tedaj minili že trije dnevi!

Radirkin fantastični podvig

Med poukom so se mi pred očmi začele dogajati čudne reči. Na moje veliko presenečenje mi je iz roke skočila radirka, začela brezglavo tekati po mizi in radirati vse, kar ji je prišlo pod roke. Vse to sem nekaj časa zgroženo opazovala, nato pa začela loviti radirko. A na mojo grozo se je radirki pridružil še njen prijatelj, svinčnik Lojze. Zdaj si nisem mogla več pomagati, pa tudi zvezek me je gledal nekam izpod čela. Nered v njem je izgledal nekako tako:

PREJ	POTEM
OPIS DNEVA	OPIS DNEVA
Danes zjutraj sem si za zajtrk privoščila kruh, salamo in mleko. Medtem so me na hodniku že čakale rokavice, jopica, jakna in kapa. Za malico se je v mojih ustih znašla tudi pomaranča. Pouk mi je minil kar hitro. Na jedilniku je bila danes solata.	Danes zjutraj sem si za zajtrk voščila kruh, lamo in eko. Medtem so me na niku že čak ale rok ice, pica, jakna in kapa. Za malico se je v mojih ustih znašla tudi omara . Po k mi je minil kar hitro. Na jedilniku je bil danes ata.

Na mojo srečo se je radirka z Lojzem, ki je prej le stal ob strani, odločila, da je moj zvezek preveč dolgočasen, in se je odpravila drugam. Šla je naravnost v pisarno tajnice. Tam je popolnoma ponorela. Brisala je ravno tisto, kar je tajnica strogo zabičala, da mora ostati nedo-tak-nje-no. Ko je tajnica prišla v pisarno, se ji je popolnoma zmešalo. Začela je tekati naokrog in loviti napadalca, ki pa se seveda ni vdal. Radirka je zdaj brisala podatke o učiteljih, da tajnica sploh ni več vedela, kdo in čemu je na listih. Nenadoma je radirka začela početi nekaj neverjetnega. Ne samo da je brisala, začela je požirati cele stvari. Počasi so v njenih ustih izginjale posamezne stvari: očala, star list, računalniška miška. Tedaj je v pisarno prihrumela ravnateljica, pograbila radirko in jo vrgla skozi okno daleč stran. Sicer ji je pri tem izginil en prst, a bila je zadovoljna, da je premagala nenasitno radirko.

Tako smo se v šoli znebili radirke, ki je povzročila toliko preglavic, radirka pa je bila na njeno veliko ogorčenje po izgnanstvu iz šole že tako majhna, da ni bila več nevarna.

Radirkin fantastični podvig

Bil je običajen šolski dan. Radirka, ki si je želela spoznati Marsovce, se je med učno uro slovenščine dolgočasila. Svojim prijateljem, šilčku, flomastru, barvicam in svinčniku, je predlagala skrivni odhod iz učilnice na vesoljsko postajo. Njeni prijatelji so se strinjali in previdno so se splazili iz učilnice.

Učitelj bi njihov načrt skoraj uničil, saj so preglasno zaprli vrata za seboj. Še pravi čas so se skrili in jih učitelj ni opazil. Stekli so na prvi avtobus, ki je peljal proti vesoljski postaji. Od šefa vesoljske postaje so slišali, da bo čez pet minut raketa poletela na Mars. Pohiteli so do rakete in še pravi čas skočili vanjo. Polet je trajal dva dni. Na Marsu so se takoj spoprijateljili z Marsovci. Tako lepo so se imeli z njimi, da so zamudili polet nazaj na Zemljo. Raketa je vzletela brez njih. Marsovci so predlagali, da jih na Zemljo pospremijo oni. Ko so prišli domov z Marsovci, so se Marsovci odločili, da ostanejo na Zemlji. Ker so bili tako zelo podobni šolskim potrebščinam, ni nihče od Zemljanov opazil, da so med njimi Marsovci.

Katarina Babič, 5. a

Jaka Pavlič, 4. B

Radirkin fantastični podvig

Nekega lepega spomladanskega jutra, ko se je trgovina s šolskimi potrebščinami odprla, sta deček in njegova mama vstopila vanjo in takoj planila k polici z radirkami. Deček je mamo prepričeval, naj mu kupi našo malo radirko Mimi. Mimi je imela velike oči in širok nasmeh. Bila

je kvadratne oblike, na sebi je imela oblečen smoking. Posebna je bila tudi zato, ker je bila pogumna in predrzna. A mami se je zdelo vse čisto predrago, zato sta šla v sosednjo trgovino.

Radirka Mimi ni mogla užaliti ubogega dečka, zato ga je poiskala. Seveda ni želela iti sama, saj bi se dolgočasila. S seboj je vzela tudi prijatelja, svinčnik in šilček. Od njihove trgovine do sosednje so hodili eno uro. Edino vprašanje, ki se je Mimi motalo po glavi, je bilo: Kako bomo odprli vrata trgovine? A glej, kdo je odprl vrata? Naš deček je stopil iz trgovine in zagledal radirko Mimi. Na skrivaj jo je vtaknil v žep. Od tedaj mu Mimi pomaga pri reševanju matematičnih računov.

Maida Žunić, 5. a

Radirkin fantastični podvig

Imel sem radirko, ki je vedno mislila, da je nedolžna. Za vse je krivila druge in nikoli ni ničesar priznala.

Tisti dan je izbrisala vse v zvezku za družbo. Zatožil sem jo učiteljici, ampak mi ni verjela, rekla je, da sem ga najbrž pozabil doma. Radirka pa me je prepričevala, da je videla Aljažev brisalec, ki naj bi zbrisal moj zvezek. Naslednjo uro je zbrisala tablo, da je učiteljica po pomoti pisala na steno. In še ni odnehala. Poradirla je tri sošolce, eno sošolko in glavo druge sošolke, dvanajst svinčnikov, pet klopi, zemljevid, projektor, nekaj map, osem športnih oprem, učiteljico in stegenico, lobanjo in ključnico okostnjaka, ki ga imamo za učenje o človeškem telesu. Za vse to je obtoževala druge. Obtožila je Kajino torbo, Jaševo peresnico, Jakov učbenik in Ninino mapo. Njen največji podvig pa je bil, da je zbrisala šolo. Od tedaj je bila šola le zabava. Moji sošolci so med slovenščino peli španske in bosanske pesmi, med matematiko računali in šteli bonbone, med naravoslovjem razstreljevali ostanke šole, med glasbo pa plesali izmišljeni balet. Ko je to videla radirka, je nadaljevala z uničevanjem in počasi začela brisati svet. Prst je izginjala z Zemlje in kmalu je od planeta ostala le še voda, lava, ljudje in nekaj stvari. Takrat pa mi je bilo zadosti. Vzel sem svoj najmanjši svinčnik, ki meri centimeter ali celo manj, in začel ponovno risati svet in izbrisane ljudi. Ko je bilo spet tako kot prej, pa nihče ni spregovoril z mano, saj so bili žalostni, da je zabave konec.

Svinčnik sem odnesel v muzej na oddelek Nastanek Zemlje, radirko pa zatlačil na dno peresnice. Od tam je kmalu pobegnila skozi luknjo, ki jo je naredila sama.

Matic Prah, 5.b

Nenavadna radirka

Nekega dne sem šel z mamo v trgovino. Kupila mi je radirko. Doma sem jo preizkusil. Bila je zelo močna. Naenkrat pa sem zaslišal glasove. Pomislil sem, da govori radirka. Bilo je res. Šel sem vprašat mamo, ali radirke res govorijo. Mama mi je rekla, naj ne govorim neumnosti. Vrnil sem se v svojo sobo, radirke pa ni bilo več. Medtem je pobegnila. Spet sem šel do mame in jo vprašal, ali radirke hodijo. Mama je rekla, naj se poberem v svojo sobo. V sobi sem opazil, da je okno odprto.

Aldin Jašari, 4. b

Vse se obrne

Nekoč je živela kreda. Čakala je na polici pod tablo. Nikoli je ni nihče uporabil, ker je bila grde barve, vsaj tako se ji je zdelo.

Nekega dne je poleg sebe zagledala magnet. Ta ni bil preveč prijazen. Kreda ga je vprašala, ali je tudi on osamljen. Magnet se je glasno zasmel. Česa takega še ni slišal. Začel se je važiti in govoriti, da je najboljši magnet. Kreda se je užalostila. Magnet pa se je še naprej važil. Ko sta se nekaj časa tako prepirala, je kreda začutila roko, ki jo je objela. Razveselila se je, zdaj je risala po tabli. In naslednji dan spet, pa tretji dan in četrti dan ...

Nekega dne sta se z magnetom spet srečala. Kreda mu je povedala, kako delavno je postalo njeno življenje. Magnet je bil žalosten, saj njega niso več uporabljali, ker ga je medtem nekdo zlomil. Tako se stvari spreminjajo.

Klara Burnik, 4. b

Zavržena jopica

Jopica je potrto ležala v omari, ker je ni nikoli nihče oblekel. Samo njene brate puloverje in sestre jopice so natikali nase. Nekega dne so bili vsi puloverji in jopice umazani in jih je bilo treba oprati. Takrat je jopica ostala sama. Otrok jo je vzel iz omare. Oblekel jo je in odšel na pot. Jopica se je razveselila. Ko je prišel otrok do šole, je jopica lahko videla veliko drugih jopic in puloverjev. Ko so jo zagledali, so jo vsi hvalili, kako je lepa. Jopica je od veselja skoraj zajokala. Po veselem dnevu se je umila in šla počivat. Od tedaj jo skoraj vsak dan kdo obleče. Jopica je zdaj zadovoljna.

Jaka Pavlič, 4. b

Prepir med tablo, kredo in gobo

Nekega dne se je tabla hvalila, da je najpomembnejša, saj učenci na njej vidijo snov, ki se jo učijo, in jo lahko prepišejo v zvezke. Oglasila se je kredo in ji rekla, da če ne bi bilo nje, sploh ne bi bilo nič na tabli, saj ne zna pisati, pa še pametna ni. Pa se je oglasila še goba, da je ona najpomembnejša, saj kredo in tabla ne znata brisati, in ko zmanjka prostora na tabli, ne more kredo nič več napisati. Zdaj je kredo zabrusila gobi, da ona že lahko briše, kadar je tabla popisana. Tabla pa je dejala, da brez nje ne bi mogli niti pisati niti brisati. Pa je zazvonil zvonec in pripomnil, naj se nehajo prepirati, saj če ne bi on zvonil, ne bi bilo nikogar v razredu.

Lana Špan, 4. b

Ura

Nekoč je živela neka ura. Obešena je bila na neko steno v razredu. Nikoli ji ni bilo dolgčas, saj je gledala učence, kako se igrajo. Nekega dne pa je slišala učenca, ko je rekel, da je prepočasna, in je pospešila kroženje kazalcev. Sekundni kazalec je kazal stotinke, minutni sekunde in urni minute. Ampak že naslednji dan je slišala drugega učenca govoriti, da je odmorov prehitro konec, zato se je zopet upočasnila. Tretji dan je zopet slišala, da gre prepočasi. To je uro razjezilo in odločila se je, da bo med poukom kazalce pospešila, med odmori pa jih bo upočasnila. Od takrat se ni nihče več pritoževal.

Lovro Medjugorac, 4. b

Dobili smo nova sošolca, Lukca in Lučko

V šolo sta prišla Lukec in Lučka. Ker sta bila zelo zabavna, smo se jima pridružili pri lumparijah. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj zelo čudnega. V šolo so prišli študenti. Lukec in Lučka sta mislila, da so študenti učenci višjih razredov, zato sta opazovala, kaj si zapisujejo, in jih spraševala, kako je v višjih razredih. Učiteljica se je razjezila in ju presedla na drugi konec razreda, čisto k tabli. Ko so končali pouk, sta sedla nazaj, ampak učiteljica je to videla in ju zopet posedla k tabli. Bila sta žalostna, zato sta se odločila, da bosta naslednji dan delala lumparije. Doma sta ujela žabo in jo dala v luknjičasto škatlo. Naslednji dan sta jo dala pod mizo sošolcu. To sta delala tudi drugim sošolcem. Enemu sta dala pod mizo slepca, drugemu martinčka in hrošče. Sošolci so bili jezni. V naslednjih dneh so za Lukca in Lučko pripravili neprijetna presenečenja. V torbe so jima skrili kuščarje, na glavo so jima dali žabo. Ugotovila

sta, da ni prijetno, če se kdo norčuje iz tebe. Drug drugemu so se opravičili in postali dobri prijatelji.

Eva Bauer, 3. b

Kaja Velkavrh, 4. a

Dobili smo nova sošolca, Lukca in Lučko

Lukec in Lučka sta prišla v naš razred. Vsak dan sta nam skrila torbe in sta veliko bolj nagajala kot mi. Na tablo sta vsako jutro vsem napisala črne pike. Pridružil sem se jima zato, da bi se imeli fino. Skupaj smo se igrali in se zelo zabavali. Lukec in Lučka sta pobegnila. Sledil sem jima. Odšli smo iz šole. Lovili smo se po travnikih in prišli do bližnjega potoka. Iskali smo lepe kamne, se igrali potapljanje ladjic in bili čisto mokri. Nenadoma sem se spomnil, da nas mogoče iščejo, in predlagal, da se vrnemo. Pred šolo so nas čakali zaskrbljeni starši in učitelji. Ko so nas zagledali, so si vsi oddahnili in nas močno objeli. Ker smo vedeli, da nismo storili prav, smo se opravičili in obljubili, da tega ne bomo več počeli.

Matic Premerl, 3. b

Z avtobusom okrog sveta

Nekega dne se je Tine domislil nekaj nenavadnega, s prijateljico Majo si je želel iti okrog sveta z avtobusom. Takoj je šel do Maje, ki je po zavzetem prigovarjanju stežka privolila. A je vseeno zadovoljno pakirala kovčke. Pripravljala sta se dva tedna in dva dni. Nato je napočil dan za odhod. Šla sta na avtobus, v katerem je bil samo voznik.

Na avtobusu je bil napis AOS, kratica za avtobus okrog sveta. In avtobus je peljal do roba italijanskega škornja, nato pa je bilo čutiti lebdenje. Neverjetno, avtobus je poletel in tako sta Tine in Maja letela približno tri ure. Prišla sta na drugo celino, v Afriko. Tam je bilo prvo postajališče za ogled okolice. Maja in Tine sta izstopila. Bila sta začudena, saj sta se znašla sredi puščave. Ko sta nekaj časa hodila, sta zagledala žirafa. Žirafa je videla njiju in ju pozdravila, lepo in vljudno. Maja in Tine sta jo gledala z izbuljenimi očmi. Žirafa ju je vprašala, zakaj tako

začudeno gledata. Tine je s tresočim glasom zamomljal: "A... a... a," in sta kot gazeli stekla proč, žirafa pa je rekla, da sta tole dva čudaka.

Ko sta si Maja in Tine lahko oddahnili, sta v miru pojedla malico in se vrnili na avtobus, ki je takoj speljal, po nekaj metrih pa se je kot raketa izstrelil na spodnji del Afrike. Po pomoti se je ustavil sredi vojnega območja, zato je raje poletel do Avstralije, v mesto Sydney. Tudi tam je bila postaja. Maja je vprašala Tineta, ali bi si ogledala sydneyjsko opero. Tine je privolil. Po tridesetih minutah hoje sta prispela do nje in tudi vstopila. V operni predstavi je bil glavni lik govoreči lev. Oba sta se prestrašila. Tine je rekel, da je najbolje, da se pobereta proč. Ko sta prispela do postaje, ju je tam seveda čakal avtobus. Voznik jima je rekel, da je naslednje postajališče na Kitajskem. Avtobus se je spremenil v podmornico v obliki morskega psa in švignil pod vodo. V nekaj minutah so prispeli na Kitajsko. Voznik jima je priporočal, da si ogledata kakšen star tempelj. Povedal jima je za pot in sta šla. Tempelj je bil res star in strašen, spominjal je na grozljivko. Maja in Tine sta bila prestrašena in zelo tiha, dokler ni prišel zelo prijazen star gospod. Pozdravil ju je in jima odprl vrata templja in jih za njima tudi zaprl.

Maja in Tine sta se še bolj prestrašila, saj v templju ni delovala elektrika. In naenkrat se je prikazal duh.

Duh sploh ni bil strašen. Tine ga je pogledal in ga vprašal, ali ju namerava ubiti. Duh se je zasmel in prijazno rekel, da ne, da pa se v templju zelo dolgočasi in bi bil vesel, če bi se igrala z njim. Maja in Tine sta se spogledala in prikimala, potem pa predlagala enko. Ob igranju enke so se zabavali, dokler nista morala Maja in Tine oditi. Poslovila sta se od malega duhca, ki je bil vesel njunega obiska.

Med hojo do avtobusa sta se še odpočila in tudi pila. Voznik avtobusa jima je ob njunem prihodu rekel, da morajo pohiteti, saj se jim mudi v Dubaj. Hitro so se spravili v avtobus in z normalno hitrostjo poleteli. V štirih urah so prispeli v Dubaj. Tine in Maja sta bila od letenja resnično utrujena. Ko sta stopila iz avtobusa, sta postala še bolj izmučena, saj je bilo zunaj 50°C. Maja je mislila, da bo umrla, pa je voznik dvakrat zaploskal z rokami in temperatura je padla na 22°C. Tine je tedaj opazil naprave za črpanje nafte. Z Majo sta jih šla pogledat, saj so bile zelo blizu. Od blizu pa sta ugotovila, da ne črpajo nafte, ampak je iz enih cevi pritekala fanta, iz drugih pa ledeni čaj. Takoj sta vprašala, ali lahko poskusita. Delavci so jima seveda dovolili, desetlitrsko plastenko fante pa so jim dali še za na pot. Zahvalila sta se jim in šla proti avtobusu. Kot vselej ju je tam čakal voznik, ki je moral biti kar potrpežljiv. Majo je vprašal, kam bi rada še šla. Zaželela si je oditi v ZDA. In tam je tudi bila naslednja postaja. Avtobus je že spet poletel, samo da je zdaj letel bolj nizko, Maja pa je vso pot do ZDA strmela v ocean pod seboj. Končno so pristali v Los Angelesu. Tokrat pa Maja in Tine na potep nista šla skupaj, ampak izmenično. Najprej je šel Tine v studio in gledal, kako snemajo film o Jamesu Bondu, nato si je ogledal NBA tekmo. Potem je na vrsto prišla Maja. Ona se je sprehajala po mestu, dokler ni začelo deževati. Dežne kaplje pa so se kmalu spremenile v ameriške dolarje. Maja jih je veliko

pobrala in takoj šla po nakupih. Čez sedem ur je prišla na avtobus. Voznik je rekel, da morajo nujno domov, v domovino Slovenijo, saj jim bo zmanjkalo goriva.

Maja je bila vesela, da odhajajo domov. Oba sta se zahvalila vozniku, saj je bil zares prijazen. Podarila sta mu spominek. V Sloveniji sta prijateljem pripovedovala o svojih prijetnih pa tudi neprijetnih doživetjih in jih vse navdušila.

Tudi sam bi rad imel takšne izkušnje, še posebej pa bi si želel ogledati vse naravne zaklade sveta.

Viktor Breskvar, 4. b

Katarina Babić, 5. a

Z avtobusom okrog sveta

Ime mi je Lana. Stara sem devet let. Živim v Egiptu. Sprehajala sem se ob piramidah in zagledala avtobus z napisom Z avtobusom okrog sveta in tu se je moja pustolovščina začela.

Planila sem na avtobus in ko sem hotela plačati vozovnico, sem opazila, da na avtobusu ni voznika. Kljub temu sem se usedla, saj sem mislila, da bo voznik prišel. Vendar ni, avtobus se je začel sam premikati. Peljali smo se in ko smo prišli do mediteranskega morja, se je avtobus spremenil v podmornicobus. Kmalu smo iz morja pokukali na grški obali. Podmornicobus se je spremenil spet v avtobus in pot smo nadaljevali po kopnem. Peljali smo se na goro Olimp in zmotili bogove pri razpravi, kako ljudje uničujejo naravo. Na srečo so bili tisti dan dobre volje in so nas spustili mimo brez posledic. Peljali smo se naprej v Bolgarijo. Med vožnjo mimo živalskega vrta v Sofiji smo zagledali velikega nosoroga, ki se je pogovarjal z dolgovrato žiraf, zato nismo bili pozorni in smo po pomoti zapeljali v vetrovnik, ki nas je dvignil visoko v zrak. Mislili smo, da je z nami konec, a se je avtobus spremenil v letalobus. Še preden smo se

zavedeli, smo bili v Italiji, v Benetkah. Ravno ko smo hoteli oditi nekaj pojest, so se Benetke začele potapljati. Hitro smo odleteli na Nizozemsko. Tam so bili zelo lepi tulipani. Vzela sem nekaj čebulic in se odločila, da jih bom posadila doma in se prepričala, ali bodo rasli tudi pri nas. Letalobus se je spremenil v avtobus in peljali smo se naprej. Hoteli smo se ustaviti še v Angliji, a smo po pomoti zadeli Big Ban. Švignili smo naprej v Kanado, kjer smo pristali natanko na orkinem nosu. Orka se je razvezila in nas vrgla na obalo. Hoteli smo malo ostati, a nas je tako zeblo, da smo se odločili, da gremo v Kalifornijo, v Los Angeles, kjer je topleje in imajo zelo lepe plaže. Vendar smo pozabili, da je tam veliko potresov, in ko smo prispeli, se je vse začelo tresti, zato smo takoj odšli. Odpravili smo se na Kitajsko. Ko smo se peljali po cesti, smo zagledali bambus in okoli njega polno pand. A na srečo se je avtobus spet spremenil v letalobus in poleteli smo čez njih. Letalobus se je spet spremenil v avtobus in odpeljali smo se v Indijo. Tako smo bili že lačni, da smo se zelo razveselili, ko smo pred sabo zagledali restavracijo. Takoj smo šli jest. Veliko smo naročili, a ko smo naredili en grižljaj, smo zagoreli. Na srečo je bil tam slon in nas pogasil. Odšli smo v avtobus in se po vodi odpeljali nazaj v Egipt.

Vesela sem bila, da sem zopet doma. Aja, tulipani v puščavskem pesku ne uspevajo dobro.

Sajra Ljubijankić, 7. a

Lana Špan, 4. b

NAKOVALCE, NAKOVALCE, PESMICE KUJ

Čokolada

Čokolada je taka kot marmelada, le da ni marmelada, ampak čokolada.

Lahko je stopljena
ali strjena.

Kakor koli je že narejena.

Pomembno je le, da ima dober okus, ki navdušil nas bo okoli ust.

Liza in Eva, 6.a

Frizura

Naj je dolga ali kratka, frizura je vedno sladka.

Frizura je lahko različne barve: črne, rdeče ali rjave.

Frizura je lahko različne oblike: gladke, skodrane ali košate.

Frizure imajo vsi ljudje. Lahko so lepe ali pa ne.

Edna Nadarević, Sadija Duraković, 6. a

Katarina Gregorič, 5. a

Goba

Goba ima rojstni dan in vse dobi v dlan.

Ko darila dobi, se zelo razveseli.

Ko jih odpre, svoje srce razpre.

V drevesni dvorani se prižgejo luči in se vse razsvetli.

Ko se zabava konča,

ugasnejo srca vsa.

Miodrag in Klemen, 6. a

Pesek

Pesek kaže čas za nas,
če bi nas povozil čas.

Vendar mi smo polni žura,
ker obstaja digitalna ura.

Veselje je peščena plaža,
izdelati se da peščeni grad,
če pa ne gre, pa naj bo to garaža.

Zato vsak
ima pesek rad.

Zala in Ana, 6. a

Zlata roža

Glej na travniku tam čez
zlata roža sredi brez.
Zlata, krhka, majhna, vdana
in precej, precej zaspana.

Ona sonce prebudi
in s tem temo odpodi.
Vstane že pred zgodnjo zoro,
kot da sanjala bi moro.

Kdo pa rožo prebudi?
Kdo pomane ji oči?
Boga revica zaspana
je še zmeraj službi vdana.

Da bi ona se spočila,
zlato seme je vzgojila.
Zdaj se izmenjujeta,
zlata roža – sončnica.

Lea Bergant, 4. a

Kaja Velkaverh, 4. a

Krava

Trava močno cveti,
ko se krava z njo masti
in zvečer mleko dobi.

Milijan Mačkić, 4. b

Medvedova hruška

Ko medved se zbudi,
ugotovi, da mu hruška zori.
Preden si eno privošči,
si jo ob dlako zlošči.

Jaka Pavlič, 4. b

Cvetličarna

V cvetličarni je lepo,
ker tam rožice cveto.
So različnih barv in oblik,
zato od daleč vidiš polno različnih pik.

Od nežnih in dišečih,
vse tja do bodečih.
Če špikneš se ob bodeče,
je to zelo boleče.

Lana Špan, 4. b

Pomlad

Ko stopiš iz hiše,
se ti nasmeh nariše. Ko zvonček zacinglja, meni pesmica v srcu zaigra.

Živali na pomladni dan se prebudijo, na svežem zraku se igrajo in lovijo. Ko sonce zaide,
utrujene zaspijo.

Ko v gozd priletijo ptički in zapojejo črički, sončni žarek pokuka izza dreves, zgodi se čarobni
pomladni ples.

Laura Hribar, 3. b

Pomlad

Pomlad je letni čas, ko si nekateri pričarajo vesel obraz. Ko sonce posije, par rož vzklije. Ptička žvrgoli in rožica cveti. Ko ptice poletijo, pomladni čas poživijo.

A nekaj me še zmeraj moti - druga zima nam je že naproti.

Katarina Leban, 3. b

Rožica

Raste na vrtu rožica bela.

Sonce jo greje

in se ji smeje.

Roža na vrtu močno diši,

prileti majhna čebela,

jo s cvetnim prahom oprahi.

Maša Kogovšek, Delfina Bocevska, Enej Kukovica, 2. a

Rime

Na nebu vidim letalo,

pod njim pa padalo.

Oh, kako lepa trava,

na njej se pase krava.

Špagete dam v lonec

in pesmice je konec.

Lani Klavs Opsenica, Žana Kalan, 2. a

Nove stvari

Mama ima novo lopato,
očka pa moderno kravato.
Sin pa nove sani,
z njimi se sanki, dokler se ne stemni.
Naslednje jutro se »zanalašč« ne prebudi,
ker mu mama ves čas teži.
Sin je pravi vohun
in mamo prestraši »kabum«.
Mama pada v nezavest,
sin pa reče: »Moram nekaj pojest!«

Julija Kastelic, Lana Tomažič, 2. a

Pravi nagajivček

Metuljček Cekinček,
ti si pravi nagajivček.
Mama te zbudi,
ko zvonec zazvoni.
Čaka ga delo,
zato v roke prime marelo.
Marelo izpusti
in se med rožami izgubi.

Sara Berk, Zarja Komel, 2. a

Prijatelj

Ko prijatelj je s teboj,
se dobro počutiš nocoj.

Skupaj preživljata noč in dan,
da svoje strahove odženeta stran.

Prijatelj te nikoli ne zapusti
in se s tabo vedno odkrito pogovori.

Z veseljem ti pomaga v stiski
in je s tabo vedno prijateljski.

Maja Avsec, 4. a

Pomaga ti, ko si žalosten ali vesel,
in ne glede na to, ali si suh ali debel,
reven ali bogat.

Samo, da si vedno tak:
odkrit, vesel in zanj vedno enak.

Tamara, Mina, Maja, 6. a

Prijatelji

Prijatelji moji, lepi in veseli,
kaj delate zdaj, kdaj bi boste peli?

Čakam vas, da ste z mano zdaj, da se veselimo in delamo direndaj.

Ajla Haralčić, 4. b

DOGAJALO SE JE

Kulturni dan

V sredo, 16. marca 2016, je v naš razred prišel gospod Darko Korošec. S sabo je prinesel glasbila in pripeljal psičko Tuto. Pokazal nam je različna glasbila: lončeni bas, dežno palico, majhno kitaro in mali boben. Vsa so bila zelo stara. Pokazal nam je, kako se igra lončeni bas. Zmočiš si prst in ga drgneš po leseni palici, ki je pripeta na lonec. Dežno palico samo enkrat obrneš na glavo, enkrat pa na noge. Na majhno kitaro ni nihče znal igrati. Gospod Korošec nam je pokazal, kako se igra nanjo. Mali bobenček pa smo raje izdelali. Dobili smo majhen, iz gline narejen lonček in vrvico. Gospod Korošec nam je v lončke nasul semena in potem lončke prekril s kozjo kožo, ki jo je prej namakal v vodi. Po gospodovih navodilih smo z vrvico kozjo kožo pritrdili na lonček. Nato smo se še podpisali in lonček odložili na polico, da se bo do naslednjega dne posušil in postal mali bobenček. Po končanem delu so nekateri sošolci risali psičko Tuto. Potem smo se poslovili od gospoda Korošca in njegove psičke Tute.

Nina Tkavc, 4. b

Babičin rojstni dan

Ob koncu poletja smo moja babi, bratranec in njegova družina ter moja družina odšli na praznovanje babičinega rojstnega dne z avtodomom v kamp blizu Benetk.

Vse se je začelo na otvoritvi Vodnikove domačije, kjer dela moja mami. Babi sploh ni vedela, kam gremo in kako gremo, ker je bilo to presenečenje. Po otvoritvi smo se sprehodili po Vodnikovi ulici, kjer sta bila parkirana naša avtodoma. Ker se je prireditev končala pozno, v kamp nismo prišli tisti dan. Prespali smo na parkirišču gostilne Skok blizu Sežane, kjer smo naslednji dan pojedli zajtrk. Po zajtrku smo se odpeljali prosti kampu. Takoj, ko smo se namestili v kampu, smo vzeli brisače in se šli kopat. Na velikanski peščeni plaži smo se vsi zabavali. Popoldan smo imeli piknik, potem pa smo šli zgodaj spat, saj nas je zgodaj zjutraj čakal izlet v Benetke. Zjutraj smo se odpravili v pristanišče, saj smo šli v Benetke z ladjo. Na ladji je zabavno, če sediš zunaj na premcu. Najprej smo se med kanali sprehodili do Markovega trga, kjer smo otroci podili golobe. Nato smo se odločili, da si bomo ogledali beneški bienale, veliko umetnostno razstavo. Razstava je bila zelo zanimiva. Ravno ko smo končali z ogledom, je začelo deževati, zato smo pohiteli v kamp.

Trije dnevi, ki sem jih preživel z družino, so se mi močno vtisnili v spomin. Upam, da se bomo še kdaj odpravili na takšen potep.

Lovro Medjugorac, 4. b

Prvič na konju

Neke sobote sem zelo zgodaj vstala, saj sem imela prvo učno uro jahanja. Komaj sem že čakala. Umila sem se in nato sva z mami odšli v avto.

Hitro sva prispeli na Krumperk, saj ni bil daleč. Mami je poiskala parkirišče in parkirala. Parkirišče je bilo nagnjeno, zato so mi vrata skoraj preščipnila prste. Mami mi je hitro priskočila na pomoč in jaz sem smuknila iz avta. Odšli sva do velikih vhodnih vrat in pozvonili.

Odprla nama je moja učiteljica jahanja Urška. Vstopili sva. Mami se je predstavila in za njo sem se še jaz. Predstavila se je še učiteljica jahanja. Z Urško sva odšli v hlev. Predstavila mi je konje. Rekla mi je, naj si izberem konja, ki ga bom jahala. Izbrala sem si kobilo Thais. Pokrtačila sem jo in Urška jo je osedlala.

Z Urško sva odšli v manežo. Tam me je dala na Thais in začela sem jahati. Na začetku sem jahala hod, potem me je Urška vprašala, ali znam jahati lahki kas. Odgovorila sem ji, da ne znam. Urška mi je razložila, kaj moram narediti, in sem poskusila. Na začetku je bilo težko, a kmalu ni bilo več. Jahala sem tudi sedeči kas. Zame je bil še težji, a mi je uspelo.

Ura je zelo hitro minila, a me je čakalo še nekaj, treba je bilo priti s konja. Urška mi je razložila in ugotovila sem, da to ni tako težko. Skočila sem s konja in odšla do mami, potem sem se zahvalila in z mami sva odšli domov.

Sklenila sem, da bom pridno trenirala, le tako bom lahko napredovala.

Lana Špan, 4. b

Maks Grudnik, 5. b

Športni utrinek z morja

Med poletnimi počitnicami smo odpotovali na morje, v kamp Puntica na Hrvaškem. Tam smo bili drugo leto. Tokrat se mi je zgodilo nekaj presenetljivega.

Ko smo se kopali, je k meni prišla neznana deklica in me vprašala, ali grem na neko tekmo. Ker mi te najbolj ne dišijo, sem ji rekla, da ne bom šla. Pri večerji me je oči vprašal, ali grem tekmovat. Odgovorila sem, da ne. Mamica me je spodbudila, da mi bo gotovo všeč. Brez besed sem odšla spat. Naslednji dan sta mi obljubila nagrado, če grem na tekmovanje. S težkim srcem sem privolila. Prišel je petek in z njim tudi tekma. Najprej so nam predstavili progo. Ugotovila sem, da moram teči okrog kampa, s pomola skočiti v vodo, priplavati do boje in nazaj ter steči do cilja. Edina sem bila stara devet let, ostali so bili starejši. Na začetku teka smo bili skoraj izenačeni. Na sredini pa so nekateri hitreje stekli in na cilj sem pritekla zadnja. Utrujena sem odšla domov. Kasneje smo se vrnili na podelitev nagrad. Ko so sotekmovalci odšli s stopničk, so me kot najmlajšo poklicali na prvo stopničko in mi podelili nagrado: medaljo, labello, bidon in bonbone. Vsi zadovoljni smo odšli na sladoled.

Zelo sem bila ponosna nase, da sem premagala strah in tremo. Upam, da bom zmogla to še kdaj ponoviti.

Neža Osredkar, 4. b

Tekma NK Olimpija proti NK Maribor

Vse se je začelo v soboto popoldne, ko sem se odpravljaj na tekmo med NK Olimpijo in NK Mariborom. Čeprav se je tekma začela šele ob dvajsetih, je ob sedemnajstih imela tekmo KK Olimpija, ki je igrala v jadranski ligi ABA. Nanjo sem šel, da se doma ne bi toliko časa dolgočasil. Čeprav je KK Olimpija izgubila, mi je bilo zato prav vseeno.

Pred stadionom Stožice je mene, mojega očija in dedka pričakal brat. Odšli smo na stadion, kjer sta se na tekmo že pripravljali navijaški skupni. Mariborske Vijole in Olimpijini Green Dragons. Sodnik je zapiskal in tekma se je začela. Tekla je šele šesta minuta, ko je Maribor že povedel z 1:0. Ko je tekla dvajseta minuta, je Maribor prednost povečal že na 2:0. Nisem mogel verjeti, da so igralci Olimpije tako hitro prejeli dva gola. Tekla je petinštirideseta minuta, ko je Olimpija končno prednost Maribora znižala na 2:1. Ko je sodnik zapiskal konec prvega polčasa, sem že nestrpno čakal na začetek drugega polčasa. Tekme je bilo že skoraj konec, ko je Olimpija v sodniškem podaljšku, v triindvetdeseti minuti, izenačila na 2:2. Jaz in cel stadion, razen mariborskih navijačev, pa smo bili presrečni.

Po končani tekmi smo se moj oči, dedi, brat in jaz v avtu pogovarjali o tekmi. Od tistega dne vem, da lahko tudi z neodločenim izidom na nogometni tekmi domov prideš več kot presrečen.

Maks Gaberšek, 4. b

V družino pride nov član

V družini smo mami, oči, moja sestra in jaz. Bil je februar in mami je imela rojstni dan. Za rojstni dan si je želela psičko.

Darila je že dobila. Nato se je odločila, da bo šla v zavetišče za živali. Čez nekaj časa se je vrnila s prekrasno psičko. Ime ji je bilo Ferda. Rep je imela čisto ob telesu. Mami jo je poklicala po imenu in Ferda je prišla k njej. Nekaj časa smo se z njo igrali. Potem smo mi pojedli torto, Ferda pa kost. Z njo smo odšli na sprehod. Ko smo prišli nazaj, je šla mami v trgovino po vse potrebno, kar je rabila Ferda. Ko se je vrnila, smo Ferdi postlali ležišče. Potem smo se skupaj igrali družabne igre.

Zdaj je Ferda stara šest let. Z njo se še vedno igramo in jo peljemo na sprehode. Ko gremo na kakšno potovanje, jo velikokrat vzamemo s seboj. In vedno jo bomo imeli enako radi.

Nina Tkavc, 4. b

Živalski vrt v Avstraliji

Pred dvema letoma smo bili z družino na obisku pri bratrancu v Avstraliji. Tam smo si ogledali veliko stvari, najbolj pa mi je v spominu ostal obisk živalskega vrta.

Po dolgi vožnji smo prispeli na cilj. Na vhodu smo kupili vstopnice in odšli na ogled. Čisto na začetku nas je čakal krokodil. Čuvajka ga je držala v rokah in lahko smo se ga dotaknili. Bil je majhen, zato me ni bilo strah. Nato smo prišli do ježa, ki se mi je zdel zelo smešen. Imel je dolge bodice in zelo dolg jezik (20 cm), s katerim je iskal hrano. Naslednji živali, ki smo jo videli, sta bila nosoroga. Eden je bil velik, drugi pa majhen. Verjetno sta bila mama in mladič. Potem smo prišli do koal. Izgledale so kot mali puhasti medvedki. Lahko smo jih pobožali, ker so bile čisto pri miru, saj so kar naprej spale. Tudi kenguruje smo lahko božali in se z njimi tudi slikali. Na naslednjem prostoru so bile ptice. Čeprav so bile na prostem, ni nobena odletela. Hodili smo naprej in najprej in že smo mislili, da je prostor prazen, ko sem jaz zagledal želvo. Bila je zelo velika, kot ena skala. Gotovo je bila tudi zelo stara. Poleg trgovinice pa smo videli, kako hranijo tигра. Čuvajka je v dvignjeni roki držala smetano in tiger se je dvignil na dve nogi, da bi lahko polizal smetano. Zato sem si v trgovinici izbral igračko tигра. V hiši s plazilci smo videli

kače, močerada in še druge vrste plazilcev. Na koncu smo si ogledali predstavo. Videli smo, kako je enajstletni otrok krotil krokodila. To je bil sin lastnika živalskega vrta.

Obisk živalskega vrta mi je bil zelo všeč. Videl sem veliko vrst živali, za katere nisem vedel, da sploh obstajajo.

Bor Oderlap, 4. b

Neža Osredkar, 4. b

RAZMIŠLJANJA

Kakšen je pravi prijatelj?

Prijatelje si začnemo izbirati že, ko smo majhni. Kakšno od teh prijateljstev hitro mine, kakšno pa traja vse življenje.

Pravi prijatelji so redki. V njihovi družbi se počutiš prijetno in nisi nikoli v zadregi. To so tisti, ki te razumejo in ti pomagajo, tudi ko kaj storiš narobe. So tisti, ki znajo zadržati skrivnost zase. So tudi tisti, ki se ti upajo povedati stvari, ki jih ne delaš prav. Čeprav ti včasih ni prijetno, kar slišiš, čez čas vseeno spoznaš, da ti je pravi prijatelj želel dobro. Prav tako ti pravi prijatelj pove vse stvari v obraz, ne pa da vse o tebi pove naprej drugim. S pravim prijateljem imata skupne skrivnosti in želje, zanimajo vaju podobne stvari. Včasih se tudi ne strinjata in se spreta, a ne za dolgo. Pogosto tičita skupaj ves čas in se veliko pogovarjata.

Prijatelje si na srečo izbiraš sam. Želim si, da bi vse življenje imela ob sebi vsaj enega pravega prijatelja.

Ronja Hvala, 7. a

Kakšen je pravi prijatelj?

Pravi prijatelj je tisti, ki mu povsem zaupaš. Ko si žalosten, te potolaži. Ko pravim, da mu moraš povsem zaupati, mislim na svoje skrivnosti, kajti prijatelji ne smejo izdati tvojih skrivnosti, še posebej tvoj pravi prijatelj. Dobro moraš paziti, da te tvoj prijatelj ne izkorišča. Pravi prijatelji se veliko družijo, si pomagajo pri domačih nalogah, se obiščejo med počitnicami ... Imeti pravega prijatelja je več kot le del sanj. Z njim se smeješ, deliš solze in gledaš zvezde nad sabo. Pravi prijatelj ne kritizira svojih prijateljev in za tvojim hrbtom iz njegovih ust ne prihajajo grde besede o tebi. Ni pa narobe, če za tvojim hrbtom pripravljajo presenečenje za tvoj rojstni dan, zato se moraš potruditi, da ohraniš prijateljstvo.

Ema Osredkar, 7.a

Pravi prijatelj/i

Pravi prijatelj je tisti oz. tista oseba, ki te osrečuje, ki s tabo preživi lepe trenutke, te razume, ti stoji ob strani, ko si na tleh. Pravi prijatelj ni tvoj prijatelj zaradi denarja, ocen oz. tvojega znanja. On ali ona je tvoj prijatelj, ker mu je ali ji je všeč tvoja osebnost in se s tabo zabava in si mu/ji všeč, ne glede na to, kakšen/a si. Včasih morata imeti tudi nekaj sporov, da se zavedaš/ta, kako pomembna sta druga drugi ali drug drugemu. To je pravo prijateljstvo.

Nika Đura, 7.a

Včasih je lepo biti sam

Samota. Včasih jo potrebuješ in si je želiš. Ko ti kaj ne gre in se moraš zazreti vase, ali ko te nihče ne razume.

Ko sem bila majhna, sem želela, da se ves svet vrti okoli mene in nisem hotela biti sama niti za sekundo, razen če sem bila res jezna na koga, ali pa me nihče ni razumel.

Zdaj pa, ko sem večja, mi samota prav prija in v njej uživam. Seveda se rada dobim s prijatelji in nekaj časa preživim z družino. Vendar mi to druženje včasih res ne ustreza in se zaprem vase. Ko sem sama, razmišljam o veliko stvareh, sanjarim. Ko sem sama, moja domišljija nima meja.

Samota je res nekaj posebnega in včasih je lepo biti sam. Ampak ko se dolgočasim, to ni samota. Takrat bi se raje videla s prijatelji in doživela kaj zanimivega.

Ronja Hvala, 7.a

Nina F. Kozamernik, 5. b

Včasih je lepo biti sam

Samota je čas, ko sediš sam s seboj v tišini in si v srcu miren, ne glede na okoliščine okoli sebe! Samota nima povezave z zunanjimi stvarmi, je notranji občutek.

Je veselje do življenja, kontakt s samim seboj, drugimi in vesoljem ... Samoto najdemo v tišini. Je pristnost, je občutek, da ne potrebuješ nič in nikogar. Da je dovolj zgolj to, da si edinstven in neponovljiv. A včasih nam ni ravno všeč biti sam; takrat je lahko grozno in skoraj sramotno. Odvisno od položaja, kako se počutimo.

Živimo življenje, kot nam je dano, in se ne obremenjujemo z bolnim in s čudaškim razmišljanjem tega sveta. Iščemo pravega zase, hočemo ter zaslužimo si original, ne kopije.

Miša Hočevar, 7. a

Od zrna do kruha

Kruh ne nastane sam. Vanj je vpleteno veliko dela. Vse se začne na polju. Kruh je lahko iz koruze, koruzni kruh, ali iz ajde, ajdov kruh. Recimo, da je naš iz koruze. Kmet poseje koruzo. Ko koruza zraste, jo požanje. Nato koruzne storže oluščijo. Zrna zmeljejo. Dobijo koruzno moko. Dodajo ji jajca, kvas in še kaj. Zamesijo testo, nato oblikujejo hlebce ali štruce in jih spečejo. Pred tem jih lahko okrasijo. In tako nastane kruh.

Ko slišiš besedo kruh, pomisliš na debel hlebec, ki ga imaš doma. Vendar ga nimajo vsi. Tisti, ki ga nimajo, ga cenijo tako, da tega ne znam opisati. Za nekatere ima kruh veliko vrednost, za druge ne. Veliko ljudi pravi, da še za kruh nimajo. To pomeni, da nimajo denarja, živijo v revščini.

Lora Vojnović, 7. a

Če bi zavrtela čas nazaj

Aprila je minilo deset let. Deset let, odkar ga pogrešam. Žal mi je, da me nanj vežejo le redki spomini, zataknjeni nekje globoko v moji glavi. Vsake toliko časa se spomnim nanj, na vse trenutke, ki sva jih z dedijem preživela skupaj.

Še prav dobro se spomnim zadnjega dne, kako smo skupaj zlagali drva v drvarnico. Ko smo po pridnem delu odšli na kosilo k babici. Po kosilu pa se je dedi odpravil na kolo ... Pozno zvečer je nekdo pozvonil pri vratih. Oči jih je odprl in se nekoliko zdrznil, saj sta pri vratih čakala policista. Predala sta mu novico, da je dedija zadela kap. Od takrat se ne spomnim več ničesar.

Rada bi se vrnila nazaj v preteklost in s sabo vzela dedka. Rada bi ga videla med množico ljudi v cerkvi, ko bom pri birmi. Od nekdanj se je veselil, da naju bo z bratom videl pri birmi, kljub temu, da ni bil veren.

Rada bi, da bi mi sam pripovedoval, kako je bilo na vseh njegovih potovanjih. Ne, da mi to pripovedujejo slike iz albumov.

Rada bi videla njegovo navdušenje, ko je oče končal vikend. Saj se je dedi v tem kraju rodil in je bila to njegova zemlja.

Rada bi se vrnila nazaj v preteklost in se še zadnjič poslovila.

Rada bi še naprej ustvarjala spomine, ne pa da se moram spominjati vedno istih dogodkov, novih pa ni več.

Verjamem, da se vsaka stvar zgodi z razlogom. Pogosto razmišljam, ali bi bilo drugače, če bi se vrnila v preteklost in spremenila dogodke. Ali bi bile te spremembe velike ali majhne? Čas gre naprej in sprijazniti se moramo s sedanostjo. Ljudje v življenju prihajajo, drugi odhajajo. Eni začasno, spet drugi za zmeraj. Vsi delamo napake in sprijazniti se je treba z njimi. Če se le da, jih moramo popraviti. In če imamo ob sebi družino in prave prijatelje, nam ni tako težko.

Manca Flajs, 9. b

Če bi zavrtela čas nazaj

Kdo sem? Kaj sem? Ali sploh sem? Čas mineva hitro, vedno hitreje. Minevajo sekunde, minute ure. Minevajo dnevi, meseci, leta, mene pa še vedno mučijo spomini, ki so skriti globoko v meni.

Marsikdo si želi, da bi mogel čas zavrteti nazaj, da bi lahko popravil svoje napake, jaz pa bi ga zavrtela nazaj, da bi lahko dogodke doživela še enkrat. Nazaj bi želela tiste vroče poletne dni in hladne večere ob obali. Oba sva bila tam – ti in jaz. Vsa družba je bila zbrana, a meni si bil v tistem trenutku pomemben samo ti. Ležala sva na tleh, poslušala valove morja in opazovala zvezde. Poslušala sva bitje najinih src in se opazovala. Bil si prekrasen; nikoli še nisi žarel kot si tisti večer, z iskricami v očeh in širokim nasmehom na obrazu. Pravijo, da sem premlada, da bi bila lahko zaljubljena, a mislim, da to je ljubezen. Ob tebi sem se počutila brezskrbno, srečno, neskončno.

Čas bi zavrtela nazaj le zato, da bi te videla še enkrat in se te dotaknila, ne da bi se izgubil v sanjah. Mogoče bi šla čisto na začetek in doživela vse to še zadnjič. Morda bi lahko potem prebolela, da nisi več moj, tako pa se dušim, ker ljubiš drugo srce.

Če bi lahko zavrtela čas nazaj, bi šla nazaj v svoje otroštvo, ko sem bila srečna in brez skrbi. Podoživela bi družinske izlete in podvige, še enkrat bi videla stare prijatelje in osebe, ki jih v mojem življenju ni več. Lahko bi popravila svoje odnose z njimi, da se ne bi počutila krive. Vendar so to le sanje, ki se ne morejo uresničiti, napak iz preteklosti ne morem popraviti in dogodkov ne morem še enkrat doživeti.

Pravijo, da ne bi bili tam, kjer smo danes, če bi lahko popravljali napake in se vračali v preteklost. Vem, da ne bi bila oseba, kakršna sem, če ne bi delala napak in se iz njih učila. Vendar si kdaj pa kdaj vseeno zaželim, da bi lahko zavrtela čas nazaj.

Ajda Hrovatin, 9. b

Nina Tkavc, 4. b

Srce je pravičen sodnik

Ljudje pogosto nismo prepričani, čemu je bolje zaupati; glavi ali srcu. Včasih nas razum pusti na cedilu in moramo razmišljati drugače. Kaj je torej bolje poslušati v težkih situacijah, možgane, ki nas nepristransko opozorijo na racionalno rešitev, ali srce, ki nam brez premisleka govori nekaj drugega? Večkrat sem se tudi sama znašla v taki situaciji. Kaj storiti? V meni so divjali boji med logiko in čustvi. Ne vem, ali ravnam prav, a že od otroštva raje sledim svojemu srcu.

Nekoč je moj najboljši prijatelj po nesreči razbil okno naše hiše. Vedela sem, da bodo moji starši besni. Če bi izvedeli, da je kriv on, bi mi prepovedali družiti se z njim. Moja glava se je upirala in moja razumna plat se mi je posmehovala, a sem raje sledila srcu, ki ga je hotelo zaščititi. Zlagala sem se, da sem jaz razbila šipo. Bila sem kaznovana, več mesecev nisem smela gledati televizije in uporabljati računalnika. A tega, kar sem storila, nisem nikoli obžalovala. Večkrat sem se že vmešala v spore ali pretepe, čeprav sem nastradala tudi jaz.

A kljub vsem težavam in poškodbam, ki sem jih s tem dobila, mi srce ne dovoli, da bi samo opazovala in mirno prenašala krivico. Mama me je že velikokrat opozorila, da to ni pametno, da ravnam nepremišljeno. Rekla pa mi je tudi, da je ponosna, da se zavzemam za šibkejše. In čeprav pravijo, da srce ni nepristranski sodnik, mislim, da so njegove sodbe pravične.

Nika Štraus, 9. b

Življenje nekoč in danes

Nekoč je bilo vse drugače. Še posebej v tehnologiji, ki se v zadnjem času razvija tako naglo. Tehnologija je vse spremenila. Vse je postalo lažje; lažje je najti recept za torto, možno se je pogovarjati z oddaljenimi prijatelji, lažje se je učiti. Tehnologija je v sodobnem času zelo napredovala, ljudje pa smo postali odvisni od nje.

Postali smo odvisni od telefonov, neprestano gledamo, ali smo prejeli sporočilo, ali pa nas zanima, koliko je ura, čeprav jo imamo tudi na roki. Otroci ne hodijo več ven, raje so v svojih sobah in igrajo računalniške igrice, gledajo televizijo ali telefonirajo.

Nekoč pa smo vsak prosti trenutek preživeli zunaj, igrali smo nogomet, se šli skrivalnice, lovili smo se. Danes lahko hrano, oblačila, igrače ... naročiš prek interneta. Tudi odnosi so se spremenili. Nekoč sta šla fant in dekle ven in sta se pogovarjala, danes napišeš sporočilo, ali pokličeš po telefonu; in tudi če se dva dobita, sta večinoma na telefonu. Nekdanje druženje so zamenjali telefoni.

Če gre družina na kosilo ali večerjo v restavracijo, so otroci na telefonu. Nekoč so se za mizo pogovarjali. Nekdanje ročno delo so danes večinoma zamenjali stroji, človek je postal upravljalec strojev. Čeprav je danes življenje lažje, se mi zdi, da je bilo nekoč lepše. Upam, da čez nekaj let ne bomo pozabili, kaj nam v življenju pomenijo družina in prijatelji.

Venes Zubović, 9. a

Petra Burnik, 5. b

»Oklepajte se svojega jezika prav tako kot svoje zemlje ...«

Živim v času, ko se uveljavljajo "nova pravila", kot so povečana uporaba slenga in kratic, socialnih omrežij, ki izpodrivajo čas za branje knjig oz. ga nadomestijo. Mediji izpodrivajo knjižno rabo slovenskega jezika in nas postavljajo pred veliko preizkušnjo. Ali smo sposobni in ali se zavedamo maternega jezika in njegovega ohranjanja?

Prav tako je velika nevarnost jeziku potujčevanje, ki se lahko zgodi z migriranjem ljudi in s tem prevzem tujega jezika v vsakdanje življenje. Zdi se mi pomembno, da ljudje, ki živijo, ali delajo v tujini, še vedno znajo govoriti slovensko oz. so slovensko govoreči, se spominjajo slovenskih običajev in so neizmerno ponosni na materni jezik in svojo domovino.

Menim, da je materni jezik značilnost naroda, ki mu omogoča veljavo in prepoznavnost v svetu. Opažam, kako se sleng uveljavlja v družbi - šola je za to dejstvo odličen primer. Kadarkoli prejmem SMS od sošolke ali prijateljice, je ta napisan v slengu, nekatere celo uporabljajo kratice. Sleng redno uporabljam tudi sama, a se zavedam, varujem in spoštujem knjižni materni jezik. Če se bo v prihodnosti uporaba slenga in kratic stopnjevala oz. se razširila in šole ne bodo spodbujale pravilne uporabe knjižnega jezika, je velika verjetnost, da bo jezik izgubljal svojo identiteto, edinstvenost in prepoznavnost. Izgube maternega jezika si nihče ne želi.

Včasih cenimo zemljo bolj, ker jo lahko otipamo in nam da pridelke. A moramo si zapomniti: jezik je bogastvo naroda in nam hkrati odpira obzorja v svet.

Vsak človek mora svoj materni jezik spoštovati, varovati in ga negovati. Saj nikoli ne vemo, mogoče bomo mi tisti, ki nas bodo v prihodnosti imenovali "ta pravi Slovenci".

Gaia Merlak Gnamuš, 9.a

»Oklepajte se svojega jezika prav tako kot svoje zemlje ...«

Jezik je ključno in popolno komunikativno sredstvo človeštva. Brez njega smo izgubljeni v okolju, kjer živimo, in ostajamo posamezniki z negotovo prihodnostjo. Lažje se bomo učili druge jezike, saj v času, v katerem živimo, je to nujnost, a nikoli ne smemo pozabiti na materni jezik, ki nas spremlja od zgodnjega otroštva na vsakem koraku in nam šepeta najlepše in najboljše besede tega sveta.

Ohranjanje in učenje jezika narodu daje ponos in hkrati omogoča ohranitev narodne identitete. Jezik je tisti, ki nam omogoča, da korakamo naprej v prihodnost, ker bomo spoznavali različne jezike, različne kulture, toda nikoli ne smemo pozabiti na naš materni jezik. Nikoli ne smemo brez potrebe uporabljati tujega jezika namesto maternega. Lažje bomo

sprejeli, spoštovali ter se učili druge jezike in kulture, če spoštujemo in ne pozabimo maternega.

V vsakdanjem življenju: v šoli, pri igri, na televiziji, internetu ... slišimo in vidimo, kako ljudje v pogovorih uporabljajo tujke. Prepričani so, da bo marsikdo tako bolje povedal, a to je narobe. To počnemo tudi mi/jaz v našem vsakdanu, ko pišemo in se pogovarjamo s prijatelji po internetu, pametnih telefonih itd. Takrat je naš uporabljeni jezik slab, poln tujk in slovničnih napak, niti približno ni, kakor mora biti. Krivca za to pa ne najdemo, ali bolje rečeno, ne poskušamo najti. Morda nam je lažje uporabiti različne tujke, morda mislimo, da smo bolj sodobni, če le-te vključimo v pogovor. Vseeno pa mislim, da si govorniki na televiziji, v tiskanih in drugih, elektronskih medijih takih napak ne bi smeli privoščiti.

Kako bo nek narod pokazal bogastvo svojega jezika, če v njega vključi veliko tujih izrazov, kako bo ponosen na svoj jezik, če tega ne shrani (pazljivo pozorno) in če tega ne prenaša na svoje otroke.

Nekje sem slišal, da jezik narodu da dušo, da živi naprej, tuji jeziki pa ga le bogatijo z znanjem, s kulturo, kar se mi zdi, da je lepo povedano in popolnoma res.

Oklenimo se maternega jezika, tako kot naše zemlje, ki je posajena z najlepšimi rožicami in naj nas drugi občudujejo. Spoštujmo in učimo se drugih, različnih jezikov, ker bomo tako več vredni.

Art Millaku, 9. b

Stefana Vasiljević, 5. b

»Oklepajte se svojega jezika prav tako, kot svoje zemlje ... »

Dežele in njihovi jeziki so zanimivi, nekateri so tudi zelo bogati s svojo zgodovino. Ta nam sporoča, skozi kaj vse je šel ta narod. Večina, če ne vsi narodi, so bili v boju za obstoj ali za priznanje v svetu. Nekateri so si pomagali med seboj, nekateri pa so temu nasprotovali, a ti so vedno izgubili. Sodelovanje je zato tudi zelo pomembno, ker s tem lažje dosežemo svoje cilje.

V življenju se srečujemo z ljudmi, ki nas zatirajo in nam skušajo preprečiti svobodo govora. To delajo, ker razmišljajo samo o sebi in delajo vse samo v svojo korist. S tem ponižujejo vse, ki niso kot oni. Kot ljudje bi si morali pomagati priti do svojih skupnih ciljev. Bolj je pomembno, da si skušamo urediti odnose med seboj, kot pa pridobivati izobilje in s tem poniževati tiste, ki tega nimajo. Vsak od nas lahko kot posameznik naredi malo, a kot skupina lahko spremenimo svet, ne glede na to, od kod prihajamo, katere spolne usmerjenosti smo, ali katere polti smo.

Vsi smo enakovredni, nihče nima modre krvi in materialne vrednosti niso pomembne. Če vsak od nas pripomore k temu, da vsaj pomaga ozaveščati ljudi o tem, bi bil svet lepši. Tega pa ne moremo narediti, če se sramujemo svoje dežele in maternega jezika.

Zato moramo spregovoriti in ne smemo dovoliti, da nas zatirajo. Moramo se boriti za to, kar mi mislimo, da je prav.

Ivan Vajagič Gičulović, 9. a

»Oklepajte se svojega jezika prav tako, kot svoje zemlje ... »

V svojem življenju sem velikokrat slišal, da je slovenščina lep jezik. Temu dolgo časa nisem verjel. Velikokrat sem namenoma govoril angleške besede namesto slovenskih, ker sem mislil, da je bolje govoriti angleško, saj ta jezik razume več ljudi, kot pa slovenščino.

Tej moji miselnosti je naredil konec moj stari oče. Pri neki družinski večerji sem začel nekaj razlagati v slovenščini, ki pa je imela angleške glagole s slovenskimi končnicami. Moj stari oče se je nenadoma razjezil in me nadrl, ali sem ali nisem Slovenec, in mi zabičal, da bom za vsako po ne-potrebi izrečeno angleško besedo en dan brez sladkarij.

Moj stari oče je zelo vztrajen v svojih namerah. Ko sem se že približno navadil na to, da uporabljam slovenske besede, mi je v roke dal svojo najljubšo knjigo. Knjiga je nosila naslov Skrivnostni otok in njen avtor je bil znani pisatelj Jules Verne. Izdana je bila še pred veliko vojno. Ko mi je staro, orumenelo knjigo potisnil v roke, sem ga debelo pogledal, on pa mi je rekel, da si mora mladi Angležek razširiti besedni zaklad in spoznati še nekoliko starejše besede. Jaz pa sem njegovo provokacijo modro preslišal, saj sem vedel, da se bo vsakemu mojemu odzivu smejal še najmanj cel mesec. Ko je odhajal iz sobe, se je obrnil in dodal, da so

morali Angleži v kolonijah znati tudi nekaj jezika domačinov. Zavil sem z očmi, on pa se mi je porogljivo nasmehnil in odšel iz sobe. To, da sem bral knjigo, se mi je zdelo nujno zlo, vendar, da sem jo moral brati v sto let stari slovenščini, se mi je pa zdelo že malo prehud. Samo še Brižinskih spomenikov se manjka, sem si mislil. Toda prav ta knjiga mi je zelo spremenila miselnost. V knjigi je bila zelo poudarjena ljubezen do kulture, domovine in življenja. Spoznal sem, kako sem bil neumen, ko sem zavračal lastni jezik. Spomnil sem se, da je o takih ljudeh imel Anton Martin Slomšek veliko povedati. In prav tak sem bil na žalost tudi sam.

Kasneje pa sem ugotovil, da je kakor zmeraj, tudi tu potrebno ravnovesje. Nekoč sem preko neke igrice spoznal nekega Čeha. Rekel mi je, da mu je slovenska kultura od nekdanj vseh in bi se rad naučil slovenščine. Pogovarjala sva se s kombinacijo slovenščine in češčine, saj moj sogovornik ni znal angleščine, ker se je iz ljubezni do maternega jezika zavestno ni učil.

Pretiravati ni dobro ne na eno, ne na drugo stran. Treba se je čim bolj naučiti angleščine, da se lahko znajdemo v življenju, toda angleščina ne sme nadomestiti maternega jezika. Če slišim koga govoriti v angleščini brez potrebe, ali pa v slovenščini mojega sloga, preden me je stari oče nadrl, me kar vrže. Prav je, da Slovenci ohranimo svojo kulturo, saj smo jo že dosti izgubili (Koroška, Trst, Istra). Prav je, da vsaj tukaj nadaljujemo s svojo tradicijo. Moramo navaditi mlado generacijo spoštovati naš jezik in kulturo. Če naše kulture niso mogli uničiti Huni, Nemci in Italijani, potem je ne smemo opustiti, ker raje govorimo druge jezike namesto slovenščine. V svojem srcu nosim misel našega največjega pesnika: »Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet«. Ker pa k naši kulturi spada tudi domovina, nosim v srcu še tole Prešernovo misel: »Ker po nas, bode vas, jo srčno branit klical čas.«

Matej Taškov, 9. b

KAZALO VSEBINE

NA KRILIH DOMIŠLIJE	2
S Petrom sva postala prijateljja	2
S Petrom sva postala prijateljja	3
Rozamundina izpoved	4
Krpanova pot domov	5
Na obisku pri kralju Matjažu	5
Odgovor angleške kraljice	7
Z Edijem sva odprla frizerski salon za piratske morske deklice	8
Z Edijem sva odprla frizerski salon za piratske morske deklice	10
Radirkin fantastični podvig	12
Radirkin fantastični podvig	12
Radirkin fantastični podvig	13
Radirkin fantastični podvig	14
Radirkin fantastični podvig	14
Radirkin fantastični podvig	15
Nenavadna radirka	16
Vse se obrne	16
Zavržena jopica	16
Prepir med tablo, kredo in gobo	17
Ura	17
Dobili smo nova sošolca, Lukca in Lučko	17
Dobili smo nova sošolca, Lukca in Lučko	18
Z avtobusom okrog sveta	18
Z avtobusom okrog sveta	20
NAKOVALCE, NAKOVALCE, PESMICE KUJ.....	22
Čokolada	22
Frizura	22
Goba	23
Pesek	23
Zlata roža	24
Krava	24
Medvedova hruška	25
Cvetličarna	25
Pomlad	25
Pomlad	26

Rožica.....	26
Rime.....	26
Pravi nagajivček.....	27
Prijatelj	28
Prijatelji.....	28
DOGAJALO SE JE.....	29
Kulturni dan	29
Babičin rojstni dan.....	29
Prvič na konju	30
Športni utrinek z morja.....	31
Tekma NK Olimpija proti NK Maribor.....	31
V družino pride nov član.....	32
Živalski vrt v Avstraliji	32
RAZMIŠLJANJA	34
Kakšen je pravi prijatelj?	34
Kakšen je pravi prijatelj?	34
Pravi prijatelj/i	35
Včasih je lepo biti sam.....	35
Včasih je lepo biti sam.....	36
Od zrna do kruha	36
Če bi zavrtela čas nazaj.....	37
Če bi zavrtela čas nazaj.....	38
Srce je pravičen sodnik.....	40
Življenje nekoč in danes	41
»Oklepajte se svojega jezika prav tako kot svoje zemlje ...«	42
»Oklepajte se svojega jezika prav tako kot svoje zemlje ...«	42
»Oklepajte se svojega jezika prav tako, kot svoje zemlje ... »	44
»Oklepajte se svojega jezika prav tako, kot svoje zemlje ... »	44

ODMEVI
2015/2016

Literarno glasilo učencev OŠ Bičevje

Besedila: prispevki učencev; mentorji učitelji šole

Fotografije: arhiv OŠ Bičevje, izdelki učencev

Oblikovanje: Aleš Ravnjak, prof.

Junij 2016